

Když se ale chýlilo k večeru, chtěla se vrátit dírou v plotě ke své mamince, sousedovic Lindě.

„Ale, Barunko, teď už bydlíš tady u nás,“ domlouval jí Šimon.
„Pojď, dostaneš večeři a pak ti ukážu tvůj nový pelíšek.“

Bára se nenechala dlouho přemlouvat. Celá rodina pozorovala, jak do ní mizí obsah mističky, a když ho pak vydatně zapila vodou, odvedl ji Šimon do pelíšku ze složené deky. Bára chvíli váhala, ale pak ji přemohla únava. Žuchla na břicho, položila si hlavu na přední tlapy a usnula.

„Tak a honem spát - než se Bára vzbudí,“ řekla maminka po lidské večeři.

„Já si ji když tak vezmu do postele,“ nabídl se Šimon.

„Ani nápad!“ zarazil ho tatínek. „Nechte to na mně. Já to se psy umím.“

Všichni ulehli a usnuli, ale maminku brzy probudilo teskné kňučení.

„Honzo,“ šetrně probudila chrápajícího tatínka. „Tys říkal, že to se psy umíš...“

„Cože?“ vzpamatoval se tatínek. „Se psy... no, to ano.“ Nazul si pantofle a sešel dolů ze schodů.
Uvítala ho loužička a hromádka.

„Ale, Báro, fuj. To se přece dělá venku.“ otevřel dveře a štěně radostně vyběhlo a udělalo na zahradě ještě jednu loužičku.

